

4 mei

Zij daar & wij hier

In diepe verbondenheid

In 2013 publiceerde ik onderstaand artikel, toen met de titel "Is er iets natuurlijkers dan dat wij met elkaar verbonden zijn?" In het kader van 4 mei #ikherdenkthuis, heb ik dit artikel herschreven.

Het gaat over de intense belevingen en ervaringen van vier jonge mensen in 1943 in het door de oorlog geteisterde Hongarije. In tijden van hun diepe nood en volkomen radeloosheid, beginnen de sluiers naar de geestelijke wereld te wijken. Gitta Malasz, de enige overlevende van de vier, neemt ons in haar boek "*In contact met de engelen*" mee in het leven van deze vier vrienden en in het bijzonder de nabijheid en intensieve ervaringen die zij hebben met de 'eigen' engelen.

De afgelopen jaren hebben tientallen mensen naar aanleiding van dit artikel contact met mij gezocht.

Mensen, geboren na 1947, die mij al in de eerste ontmoeting spontaan vertelden over hun moeizame levensweg. Ze beschrijven hun geworstel met emoties en onbenoembaar diep verdriet en het zich vaak afgescheiden voelen van het leven. Over hun eenzame innerlijke zoektocht naar 'wie ben ik en waarom ben ik hier'. Om daarna, meestal nog in hetzelfde gesprek, te vertellen over de veelvuldige beelden en gevoelens, over de heldere herinneringen aan het leven in de tweede Wereldoorlog. Beelden die in meditaties, dromen of tijdens een stille wandeling tot hen komen. Levensechte herinneringen als 'eigen' ervaringen en belevenissen, als ware zij gisteren nog gebeurd!

In de ontmoetingen die we daarna hadden, groeide bij hen het inzicht én het diep voelend weten 'ik ben terug na het leven in de tweede

Wereldoorlog'; ik ben opnieuw geïncarneerd, na een heftig en eenzaam einde van dat vreselijke vorige leven. En ook het inzicht dat deze nieuwe incarnatie in het teken staat van het opnieuw leren verbinden met het leven; en ook weer te dŭrven leven én in het teken van intense verwerkingen. Een leven met vele stevige levenslessen, die telkens weer opnieuw moed, kracht en vertrouwen schenken in het aanvaarden van het eigen karma en levenslot. Om na maanden, soms na jaren zich stapje voor stapje bewust te worden van 'wie zij werkelijk zijn'.

Deze alles bepalende omkering wordt dan ervaren als een opstanding van de ziel; een ervaren hoe zich een nieuw leven ontvouwt en openbaart. Een leven in liefde en verbondenheid met het Ware Zelf, de Geest. Verbondenheid met het leven én de mensen om hen heen, met de geestelijke wereld, met overleden dierbaren en met engelen.

De weg naar innerlijke vrede met zo'n moeilijk verleden, is niet eenvoudig. Velen hebben steun ervaren door het bezoeken van *het museum en het voormalig Kamp Westerbork*.

Een weg die ik zelf ook ben gegaan, daarover gaat dit artikel.

Het is 1943,

Vier jonge kunstenaars verlaten hun goed lopend kunstatelier en ontvluchten de stad

Budapest. Ze leven aan de rand van de vreselijke afgrond van het Hongarije van toen, waar de haat jegens Joden en het anti-semitisme hoogtij vieren. Gitta en haar vriendinnen Lili en Hanna met haar man Jozef, alle drie joods, voelen zich radeloos. Ze staan tegenover een wereld van leugens, wreedheid en ogenschijnlijk zege van het kwaad. Ze vinden een huis in het dorpje Budaliget, een halfuurtje buiten Budapest. De rust van het stille landleven doet hun innerlijke ontwikkeling goed. Ze veranderen hun leefwijze en werken niet meer dan nodig is om in hun dagelijks onderhoud te voorzien. Ze weten elkaar te overtuigen dat, hoe dreigend de situatie ook is, dit alles een zin moet hebben, net als hun eigen leven, al blijft deze tot dan toe diep verborgen. Een zin, zo groeit in hen het vermoeden, die zij alleen in zichzelf kunnen vinden. Zo besluiten ze hun problemen en vragen over het leven op te schrijven en met elkaar te bespreken.

Als Gitta haar aantekeningen voorleest, gebeurt er iets bijzonders. Wanneer Hanna antwoordt, zoals gebruikelijk vanuit haar intuïtieve geest, verandert plotsklaps haar stem en geeft antwoorden die niet van haarzelf zijn. Het was als nam een grotere kracht het van haar over die zich in woord en gebaar door haar heen uitte. Allen waren zeer onder de indruk. Bekomen van de schrik, besluiten de vier vrienden voortaan iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur de gesprekken te voeren. Gaandeweg krijgt ieder via Hanna met een eigen stem en in eigen woorden, antwoorden op zijn vragen. Zij ervaren het als dialogen, gesprekken met hun eigen engel. Gitta noteert zorgvuldig wat zich afspeelt in de 17 maanden dat de gesprekken plaatsvinden. Hoe zij lief en leed en de vaak enorme spanning en angst met elkaar delen. Hoe zij met gevaar voor eigen leven probeert meer dan honderd joodse vrouwen te redden. Zij beschrijft op aangrijpende wijze hoe de joden worden vervolgd en hoe als eerste Jozef afscheid moet nemen en gedeporteerd wordt naar één van de vernietigingskampen. En bijna elke gebeurtenis grijpen de engelen aan om deze bijzondere mensen inzicht te geven, te helpen de zware levenslessen te nemen en hen

bovenal te bemoedigen in hun streven naar het Licht en het innerlijk ontwaken. Bemoedigende woorden van de engelen, aan hen gegeven als "Is er iets natuurlijkers, dan dat wij met elkaar spreken" of "Reik mij de hand, wij (de engelen) zijn de brug, de boog, tussen de wereld beneden en de wereld hoog".

Voelbaar, bijna tastbaar, verschijnen hun afzonderlijke (bescherm)engelen in hun midden. Met een ongekennde wijsheid en duidelijkheid spreken zij met hen. Niet alleen ieders taak en opdracht op aarde wordt belicht, ook geven de engelen hen inzicht over het innerlijke ontwikkelingsproces van geloven naar vertrouwen.

"En langzaam..." zo schrijft Gitta "werd aan ons de zin van een nieuw leven onthuld, toen, te midden van die vreselijke tijd! Een nieuw leven van integratie en vereniging van alle aspecten van het zijn, een leven van eenwording van aarde en hemel. Een leven waarin het de opgave van de mens is, de scheiding tussen geest en materie op te heffen en (zelf) een verbindende brug te worden."

Aan het einde van de oorlog ontving Gitta het vreselijke bericht dat haar drie Joodse vrienden waren omgekomen in één van de vernietigingskampen.

Gitta, als enige niet Joodse, overleefde de oorlog en publiceerde pas vele jaren later (1976) haar aantekeningen van de intense gesprekken van haar en haar vrienden met de engelen.

Het was begin 2002,

ik liep een tweedehands boekwinkel binnen en mijn oog viel direct op een boek met de titel: Gitta Mallasz 'Gesprek met de engelen'. Ik kende het niet. Het zweet stond in mijn handen toen ik het van het schap haalde en probeerde wat stukjes te lezen. Al na enkele passages vulden mijn ogen zich met tranen.

Thuisgekomen begon ik direct te lezen, er kwamen tranen, afwisselend van herkenning en ook van diep verdriet.

Kort daarna sprak ik mijn toenmalige coach over 'de vondst van dit boek'; zijn woorden en ogen konden zijn ontroering niet verbergen. Hij kende het boek al lang en was in zijn leven van grote betekenis. We spraken over 'dat dit meer dan toeval' was. Hoe het universum, lees de engelen, ons aanreiken wat we nodig hebben. Het 'In gesprek met engelen' zou ook een grote rol gaan spelen in mijn verdere ontwikkeling.

Ik 'zat' zelf midden in het proces van spiritueel ontwaken; werkte aan het ontdekken van mijn verborgen zielentalenten en de transformatie

van het ego naar Zelf. Maar er gebeurde meer. Door meditatie, mijn innerlijke ontwikkeling en door het boek begon ik mijn eigen helderziendheid en -horendheid weer te herinneren. Als kind had ik vele geestelijke ervaringen, maar had dat al vroeg 'weggestopt'. Met de omvorming van het ego, kwamen die verborgen zielenkrachten weer terug. Ik ontmoette een helderziende en zij hielp mij mee de sluiers, in het bijzonder over mijn vorige leven, op te tillen. Zichtbaar werd 'wie ik was geweest in mijn vorig leven'. In de weken en maanden die volgden, werd duidelijk wat ik uit dat vorig leven had meegebracht aan gevoelens, emoties, angsten en onzekerheden. Want ondanks mijn maatschappelijk succesvolle leven, voelde ik altijd twijfel, onzekerheid en eenzaamheid.

Ik was in mijn vorig leven als 'jonge joodse rabbi in opleiding' via Kamp Westerbork van de ene op de andere dag op transport gezet en omgebracht in het vernietigingskamp Sobibor. Zo stond het in mijn ziel gegrift; het was me overkomen en ik had er niets van begrepen... Dit 'weten', zo werd in de maanden en jaren erna duidelijk, luidde een geheel nieuwe episode in van een langdurig en intensief verwerkingsproces en daarmee, een periode van innerlijke groei en geestelijke heel worden.

Ik noemde het boek van Gitta Mallasz mijn 'engelen-bijbel' en het werd mijn dagelijkse steun dwars door dit intense verwerkingsproces heen; 44 jaar had ik een diepe pijn, verdriet en eenzaamheid megedragen in mijn ziel en al dat verdriet kwam nu tot stromen. Door dagelijks lezen in mijn 'engelen-bijbel', werd ik – in de geest- deelgenoot van de gesprekken van de vier en werden vele tientallen thema's, waar ik ook zelf al lang mee worstelde, verhelderd. Zo werd ik me bewust dat hun ervaring van zorgen, angst en pijn over alles wat er in de 2^e Wereldoorlog gebeurde, hun gevoelens en emoties, ook in mijn eigen ziel, in dit leven voortleefden. In het 'gesprek met de engelen' beleefde ik mee wat hen overkwam. Maar door al dat vreselijks heen, was er de vastberadenheid, wijsheid en liefde die vanuit

de engelen naar deze jonge mensen uitstroomde en hen telkens de inzichten, de moed en het vertrouwen gaven om verder te gaan met het voor hen zo moeilijke leven.

Deze kracht stroomde ook in mijn hart en ziel en zo openden de engelen voor mij de weg naar leven in harmonie met lichaam, ziel én Geest. Kort daarop kwam ook de Antroposofie, de geesteswetenschap van Rudolf Steiner, op mijn levensweg.

Verzoening

Toen enkele jaren later het meeste verdriet was oplost, voelde ik de behoefte om op 4 mei naar de Dodenherdenking in het voormalig Kamp Westerbork te gaan. Meelopend in de stille tocht vanaf de slagbomen, de ingang van het voormalige kamp, naar het nationaal monument, luisterend naar de voorgelezen namen van de mensen die zijn vermoord, welder er een nieuw gemoed op in mijn ziel.

Ook in de jaren die volgden liep ik op 4 mei mee en werd me meer duidelijk van de geestelijke betekenis die deze dodenherdenking had. Maar voor het zover was, nam de geestelijke wereld mij bij de hand om mij tijdens deze herdenkingen nieuwe inzichten aan te reiken; in het bijzonder in het geestelijke leren kijken naar wat zich hier met ons op aarde afspeelt.

Zo kreeg ik 'de oefening' om geestelijk te leren kijken, wie iemand was in zijn/haar vorig leven: een Nederlander of Duitser, soldaat of slachtoffer, Jood/Jodin, Sinti of Roma of verzetsstrijder. Een ander jaar mocht ik voelend bewust worden hoe sterk het verlangen leeft naar onderlinge verzoening en vergeving tussen 'daders en slachtoffers'. Vaak staan ze naast elkaar zonder zich dit te beseffen en mag ik zien hoe hun harten versmelten. Of ik werd uitgenodigd om mensen alleen maar aan te kijken en te voelen. Voorzichtig zocht ik oogcontact en veel mensen keken mij aan, keken echt terug en was er een kortstondige, maar intense ontmoeting en voelde ik in die ogen herkenning. Soms zelfs kwam er een glimlach terug, zoals bekenden elkaar kunnen

toe-glimlachen: "het is fijn om elkaar hier te treffen". Zo werd ik me iets bewust hoe groot de kracht van liefde is, die kan stromen in een enkel moment van kwetsbaarheid en wanneer iemand je echt aankijkt.

De esoterische traditie vertelt dat we gemiddeld eens in ca. 500 jaar incarneren; maar daarin treden veranderingen op. Door het boek 'Gesprek met de engelen', mijn ervaringen op Westerbork en de vele ontmoetingen met mensen die in het vorig leven in de oorlog zijn omgekomen, is duidelijk dat velen er voor kiezen 'versneld' terug te keren in een nieuw leven.

Zoals Gitta Mallasz met haar vrienden op zoek ging naar de diepere zin van hun leven in de 2^e wereldoorlog, is er ook een diepere zin achter nu weer zó snel en met zó velen te incarneren in deze bijzondere tijd.

Heeft het te maken met karma en vergeving of met leren leven *zonder* de dogma's van de kerkelijke religies en het Joodse geloof of helpt het velen in het leren leven met de Geest? Dit artikel laat niet toe hier nu uitvoeriger op in te

gaan, maar ik hoop in de toekomst hier meer over te kunnen vertellen en publiceren. Er is nog iets dat de laatste jaren bij de herdenkingen opvalt. Waar er eerder vooral ouderen kwamen naar de jaarlijkse Dodenherdenking, zien we nu steeds meer jongeren tussen 18-30 jaar. Jongeren met heldere open blik en stralende ogen, zo typerend voor de nieuwe generatie bewuste mensen.

Een warme hereniging zo voelt het; maar niet alleen voor ons hier op aarde....

Tijdens de herdenking is het gebruik dat iemand, die het Kamp Westerbork wel heeft overleefd, spreekt. Het is opnieuw een ooggetuigenverslag van de gebeurtenissen toen tussen 1940-1945. Vele duizenden toehoorders in een indrukwekkende stilte. Alleen de vogels zingen hun lied.

Even voor 20.00 uur leest Rabijn Soetendorp het Kaddisj voor, het joodse dodengebed. De klanken van dit gebed roepen in mijn ziel herkenning en een intense verbondenheid op met alle aanwezigen daar.

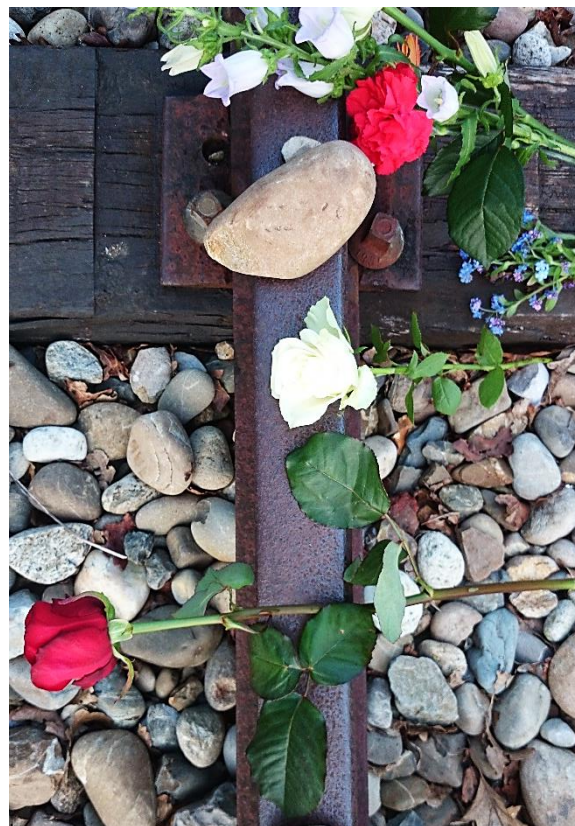
In de twee minuten die volgen, samen in diepe stilte verbonden, voltrekt zich iets heel bijzonders.

Al verschillende keren heb ik, met mijn ogen open, geestelijk mogen schouwen hoe het licht van de honderden aanwezigen zich verenigt tot één grote bundel Licht boven onze hoofden; Licht dat in de vorm van een grote kolom omhoog opstijgt. Omhoog naar de astrale wereld, waar zich op dat moment duizenden overledenen verzamelen. Zij komen naar ons toe; wij hier en zij daar, verbonden door Licht in die paar korte minuten van stilte.

Het zijn mensen die ook in de oorlog zijn omgekomen, maar het nog niet aandurfde om opnieuw te incarneren. En tijdens die minuten van intense stilte waarin, getuigen het Licht, de harten van zo velen hier op aarde zich openen, komen zij kijken. Even kunnen zij mee-ervaren de warmte en verbondenheid van hen, die eerder hetzelfde is overkomen, en die zich nu voor even verenigd hebben op aarde.

En achter hen en om hen heen zie ik dan een grote schare van engelen, die hen bemoedigen: "toe maar, kijk maar, durf maar. Zij zijn jullie voorgedaan..."

Het is iedere keer weer intens ontroerend om te mogen schouwen en te voelen, hoe zij, in het vorig leven omgekomen als oorlogsslachtoffer of soldaat, zich nu even met ons verbinden. Hoe zovele mensen samen hier op aarde, tot onverwachte hulp en bemoediging mogen zijn, voor hen die ook verlangen de stap te zetten om opnieuw naar de aarde af te dalen. Zo is Dodenherdenking in onze Nieuwetijd, niet alleen een herdenken, maar ook een vereniging van mensen en engelen, van hemel en aarde. Opnieuw wordt de zin van het leven, waar Hanna, Gitta, Jozef en Lili naar op zoek waren, vervuld.

Over Gitta Mallasz

De drie joodse mensen vinden voor het einde van de oorlog de dood in één van de vernietigingskampen. Alleen Gitta Mallasz, de enige niet Joodse, overleeft en leefde tot haar dood in 1992 in Frankrijk. Zo werd het mogelijk dat de bijzondere gesprekken ten tijden van de tweede wereldoorlog, die een sfeer uitademde van grote waarachtigheid, werden gepubliceerd echter pas voor het eerst in 1976. Een uitnodiging voor een conferentie door het Carl G. Jung Instituut in Zurich in juni 1983 markeerde voor haar een belangrijk keerpunt. Vanaf die tijd wijdde zij al haar tijd en energie aan het verder bekendheid geven aan “de zo eenvoudige en tegelijk bijzondere spirituele verbinding met de engelen’ in conferenties en haar boeken. Helaas zijn de boeken alleen nog antiquariaat te verkrijgen.

Voel je behoefte n.a.v. dit artikel of om een andere reden om te spreken over je eigen ervaringen, [neem dan contact op via onze website.](#)

Wil je ons werk steunen?

Stuur gerust dit artikel door en attendeer de ander op onze gratis nieuwsbrief.

Ook met een vrijwillige bijdrage help je ons.
Stort op NL38ASNB0708604005
t.n.v. W. de Zeeuw ovv Gift

Hartelijke dank